

rusko armado v toliko nazaj, da stoji sovražnik danes le še na vzhodni fronti. Pri nazadovanju Rusov se je več vojnih mostov podrla. Mnogo vojakov je v reki San utonilo.

Boj vzhodno od Chirowa traja še naprej. Naša kavaljerija vrgla je neko divizijo kozakov nazaj proti Drohobiczu. Vsled neugodnega vremena in slabih cestnih razmer izredno težkih marših in bojih zadnjih tednov se je zmožnost naših (avstrijskih) in ogrskih) vojakov krasno izkazala.

Namestnik šefa generalštaba
pl. Höfer, generalmajor.

Kako so vojaki slovenskega 87. pešpolka uplenili ruski avtomobil.

„Slov.“ piše: Narednik 87. pešpolka, ki se je vrnil ranjen s severnega bojišča, je pripovedoval naslednji dogodek: Bilo je pri P. S. svojim vojem sem ležal vkopan v bližini ceste, ki sem jo imel snažiti. Naša pozicija je bila precej izpostavljena, precej daleč spredaj; bili smo takorekoč osamljeni. Treba nam je bilo paziti na vse mogoče načine, da bi nas ne presenetil sovražnik, zlasti pa ne kak večji kozaški oddelek, ki so se navadno prikazovali, kakor bi jih izkopal iz tal, potem pa zopet izginili, kakor da bi jih bila vzela kavra. Ležali smo torej vkopani tik ceste in čakali. Kar naenkrat se zasliši iz daljave karakteristično drdranje avtomobila. Vedel sem, da se nahajajo tudi naše čete nekako v oni smeri, odkoder je prihajal hrup, a vendar se mi je zdelo skoraj neverjetno, da bi mogel prihajati od tamkaj naš avtomobil, ko je bilo vendar ozemlje pred našimi zasedeno po sovražniku, a mimo nas ni bilo našega avtomobila, ki bi bil vozil tjakaj, odkoder je prihajal sedaj ropot. — Najbrž bo avtomobil ruski, — sem si mislil, a gotov seveda nisem bil. Zato je bilo treba še tem večje opreznosti, kajti gorje meni, ako bi dal ustaviti avtomobil ali ga celo obstreljevati, če bi bil avtomobil — naš. Pripravil pa sem hitro vse, kar se mi je zdelo potrebno. Strelsko črto sem po obeh straneh ceste če nekoliko raztegnil v nasprotno smer od one, iz katere je prihajal avtomobil, ki ni vozil ravno preveč hitro. Fantje s puško v roki so čakali le mojega povelja, da skočijo pokoncu in naperijo puške na avtomobil. Sam sem se nahajal nekoliko v sredi strelske črte, ker sem preudaril, da se mora avtomobil ustaviti nekako tamkaj. V tem je avtomobil pridrčal že prav blizu. Bil je oddaljen le še kakih trideset korakov od prvega mojega moža. Tedaj sem zaklical:

— Pokoncu!

Skočil sem tudi sam pokoncu, v desni sabljo, v levi revolver. Pogledal sem okrog sebe, in videl, kako je bila strelska črta raztegnjena na dolgost nad 100 korakov, in fantje so držali puške namerjene na avtomobil, ki je takoj zmanjšal hitrost, a v tem že došel do strelske črte. V istem trenutku je počil v avtomobilu strel. Sedaj sem vedel, da imam pred seboj sovražni avtomobil, in zakričal sem:

— Stoj!

V avtomobilu sta bili poleg šoferja še dve osebi, zaviti v plašče, in eden teh dveh je ustrelil.

Videči, da so naperjene nanje puške vsega mojega voja, so izprevideli, da jim je nemogoče dalje, in tudi ni mogoče več nazaj, kajti v trenutku, ko bi bil avtomobil hotel obrniti ali pohititi dalje, bi bilo začelo pokati. Kazalo jim torej ni drugega, nego „roke kvišku.“ In to sta tudi storila ona dva zadaj, in ko se avtomobil ustavi popolnoma, tudi šofer.

Vsi trije so bili vjetniki. Dva sta bila ruska častnika.

Ukazal sem jima naj izstopita, kar sta tudi nemudoma storila, kakor tudi šofer. Razorožili smo jih in potem odpremili z avtomobilom vred k bližnjemu našemu poveljništvu.

Listi poročajo: Rusi so imeli baje pri obleganju Przemysla silne izgube. Pri enem samem, prve dni izvršenem poskusu zavzeti v naskoku en sektor trdnjave, so izgubili Rusi kakih 15.000 mož. Po prvem brezuspešnem napadu so se morali vendar odločiti za pravilno obleganje, pri čemer jim je prizadejala hrabra posadka pod poveljništvom feldmaršallajtnanta Kusmaneka s svojimi izpadmi mnogo izgub na vjetih in na materijalu.

Razpad ruske ofenzive, ki je bila sploh že od vsega začetka zelo počasna, se da razlagati iz treh vzrokov, prvič vsled slabega vremena, ki je pretvorilo reke v nepremagljive ovire in ceste v prava blatna močvirja, drugič kolera, ki baje strašno žanje v ruski vojski in tretjič silne težkoče v nadomeščanju municije in dovažanju živil.

Pri tem umikanju, ki nosi vse znake prenaplajenja, se zdi da se Rusi upirajo samo toliko, da rešijo svojo artiljerijo, ki se pogosto pogreza v močvirja. Govori se, da prihaja v Petrogradu in Moskvi resnica počasi na dan in da se polasča prebivalstva nemir. Zato je pač tudi car nenadno sklenil oditi k fronti.

Glasom poročil iz Rotterdamu ruski častniki zelo hvalijo avstrijsko ogrsko armado, ki po njih mnenju prav nič ne zaostaja za nemško. Avstrijci in Ogrji se bojujejo z veliko vztrajnostjo in so Rusom prizadejali velike izgube.

Preko Romunske prihaja poročilo petrogradske brzojavne agenture, ki pravi, da je car prevzel vrhovno poveljništvo nad rusko vojsko z glavnim taboriščem v Brest-Litovsku. Vojni minister Suchomlinov fungira kot generaladjutant carja. Veliki knez Nikolaj Nikolajevič je prevzel poveljništvo nad severno armado.

„Daily Chronicle“ prinaša iz Milana brzojavko, ki pravi, da se je izrazil vojvoda Leuchtenberg, carjev sorodnik, da so vse vesti o kakem premirju do pomladi 1915 nesmisel. Ruske čete so za vojno po zimi zelo dobro preakrbljene. Car prav gotovo ne misli na to, da bi dal Nemcem prilagodit, da si med premirjem izboljšajo svoje stališče. Vojvoda pravi nadalje: Velika bitka, ki naj odloči usodo Nemčije in Avstro-Ogrske se bo izvojevala šele sredi prihajajoče zime.

O umikanju ruskih čet iz Karpatov poročajo iz Marmaroške Sihoti še to-le: Glasom sem dospeli poročil se Rusi, neprestano zasledovani od naših čet, umikajo preko Rahöja v smeri proti Körösmezőju. Naše čete neprestano in vztrajno napadajo Ruse, ki imajo zelo velike izgube.

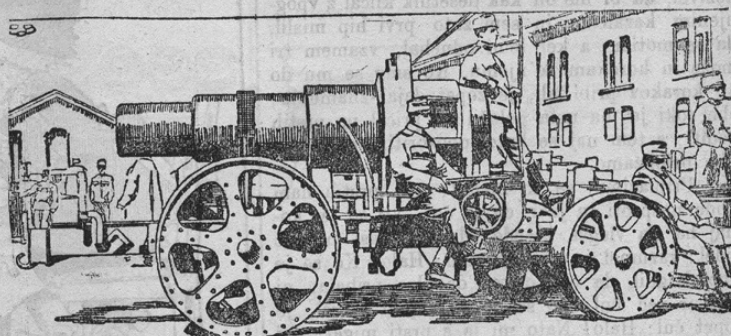
Naš vojni poročevalski stan je odšel, kakor poroča vojni poročevalec „Neue Freie Presse“, 11. t. m. v dveh etapah v Przemysl.

Kakor poroča berlinska „Neue Politische Korrespondenz“, se je ruska armada izognila odločitvi s Hindenburgom in se je umaknila za Vislo. To umikanje je zato odločilnega pomena, ker oprošča avstrijske čete ter poveča silo obeh Rusom nasproti stoječih armad.

Vest da bo car prevzel vrhovno poveljništvo

Avstrijski motorni topovi.

V borbi Nemčije proti Francoski in belgijskim trdnjavam pomagala je naša monarhija s tem, da je poslala, nekaj motornih baterij na bojišče. Ti kanoni so skupno z velikanskimi nemškimi 42 cm-topovi mnogo francoskih trdnjav uničili. Doslej so mislili Francozi, da so njih trdnjave nepremagljive. Ali zdaj pa se je nasprotno izkazalo. Monotorne baterije so izdelane v avstrijski

Eins der gefürchteten österreichischen Motor-Geschütze.

tovarni „Skodawerke.“ Danes prinašamo sliko enega teh motornih kanonov.

nad rusko vojsko, se sedaj tudi že dementira. Londonske „Times“ namreč prinašajo iz Petrograda vest, da se je car vrnil s svojega poseta v ruskem glavnem taborišču. Car je svoj namen obiskati čete v Galiciji „odložil.“ Najbrže je ta obisk izostal, ker je pričakovati nove velike bitke in hoče car počakati na ugodna poročila iz glavnega stana.

Iz bojev pri Tarnobrzežu.

Zigmund Lasocki opisuje tarnobrzeške boje sledeče:

Sešel sem se z drugim ulanskim polkom, ki ga je vodil moj brat, pri . . . Kljub hudim in velikim pohodom in kljub trem bitvam, ki jih je polk prestal, je izvrstno izgledal. Moštvo in konji so bili v najboljšem stanju. Mnogo se ima polk zahvaliti komandantu tren grofu Resseguieru, ki ga je najtočnejše oskrboval s provijantom, odvrčal vse zapreke in odbival kozaške napade s pomočjo pridelnega oddelka. Tako sta bila vojak in konj dobro krmljena, tudi po dolgih naporih na vso moč sposobna za boj.

Prenočil sem v stanovanju brata in se z njim razgovarjal o minulih trudih in prestanih bojih. Grom topov na vse zgodaj sem od Tarnobrzeža me je privabil v mesto samo. Na poti sem srečal trume beguncev. Bil je to žalosten pogled! Prebivalci so nosili s sabo, kar so le mogli vzeti od svojega imetja. Nekateri so v preplašenosti pobrali najmanj potrebne reči. Videl sem n. pr. ženo, ki je nesla kot ves svoj imetek obešalo za obleko. Jok žensk in otrok se je razlegal povsod. Še bližje mesta sem srečal mnogo uradnikov, ki so mi povedali, da so primorani zapustiti mesto, ker je bombardirajo. Pospešili smo vožnjo, ker so bili v mestu še nekateri znanzi, ki niso dobili konja, da bi odpotovali. Nad mestom so letele granate in šrapneli, namenjeni očitno železniški postaji, pa so deloma padali v mesto, ranili par ljudi in poškovali nekaj hiš.

Vzel sem mater svojega tovariša g. Lonckija in še par drugih oseb, orožje in nekaj stvari, in smo zapustili mesto, v katerem ni bilo več varno. Ko smo odjahali, se je razpočil šrapnel nad tarnobrzežkim trgom skoro ravno nad nami. V mestu je ostala le peščica ljudi, ki so se poskrili večinoma po kletih. Na svojem mestu pa je ostal kljub prošnjam rodbine župan Kolašinski in pa grof Zdzislaw Tarnowski na dzikovskem gradu, rekoč, da ne zapusti sedeža svojih dedov. Ne daleč od mesta smo srečali okrajnega glavarja Dembowskija, ki je bil odpeljal važnejše akte glavarstva na varen kraj in se vračal na sedež svojega urada. Pohvaliti moram mirnost in hladnokrvnost Tarnobrzežanov, ki so — z malimi izjemami — kljub bojem, ki so se vršili v bližnjem Sandomierzu že teden dni, kljub sovražniku v bližini, od katerega jih je delila samo Visla, in kljub neprestanemu gromenju topov zapustili domove šele takrat, ko so začeli padati v mesto šrapneli in granate.

Bombardiranje je vsekakor vodil ruski gene-